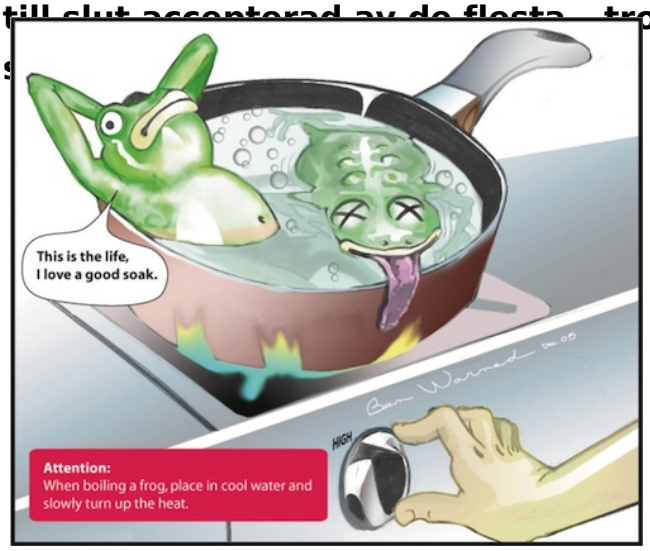
Den långsamma tillvänjningens strategi

Spara som PDF

Inledning

Ge en villfarelse lite tid, lite omsorg och olika förpackningar, så blir den till slut accepterad av de flesta – trots att det fortfarande är fråga om s

”En groda skall kokas sakta” är ett talesätt som syftar på att det måste gå långsamt om en person skall vänja sig vid något ovant och obehagligt. Hettar man upp vattnet för snabbt hoppar grodan ur och flyr i väg. Tar man det riktigt sakta med upphettningen sitter den kvar och trivs i värmen, men dör då sakta allteftersom vattnet blir hetare.

På motsvarande sätt är det med oss människor när vi ställs inför obehagliga nyheter och förändringar: kommer sådana nyheter/förändringar för snabbt slår vi ifrån oss och ryggar tillbaka, men kommer de sakta – i småportioner – så vänjer vi oss och accepterar det nya allteftersom. Vi kanske t.o.m. tycker att småportionerna är intressanta och njutbara.

Det här kan vi enkelt förstå om vi tänker på hur vi vant oss vid allt mer osundheter som visas på TV. Tänk om vissa av dagens TV-filmer hade visats på 60-talet, då hade det blivit helt enorma proteststormar! Idag rycker man på axlarna. Eller tänkt på hur vi vant oss vid knepiga musiker. Idag tar föräldrar t.o.m. med sina barn på konserter med skräckrockaren Alice Cooper, för han anses vara ganska ofarlig jämfört med de mer extrema metalbanden. På 70-talet blev Alice Cooper portad i många städer ute i världen när det var tänkt att han

skulle spela där. Det här är bara några futtiga exempel, men du förstår säkert vad jag menar. (Alice Cooper säger sig vara kristen idag, men hans shower är inte direkt några barnprogram.)

Skall alltså en människa fås att acceptera det oacceptabla, då måste detta brytas ner i små doser som serveras en efter en över en längre tid. Får någon en överdos och reagerar negativt, då måste ”behandlingen” avbrytas en tid för att sedan återupptas när det återigen finns en acceptans för det som är nytt och främmande. På det här sättet kan sådant som etik, moral, kultur och religion förändras och brytas ner till väldigt låga och osunda nivåer. Saker som först visar sig vara oacceptabla för den breda allmänheten kan gå under ytan en tid – likt en ubåt – för att sedan dyka upp igen, och då accepteras av majoriteten. Under tiden för undervattensläge kokas grodorna sakta i en svag buljong som mörar upp dem och vänjer dem vid det osunda nya som senare kan dyka upp på bred front – kanske i en lite annorlunda förpackning.

I den fortsatta texten tänker jag mig att ”grodorna” motsvaras av oaktsamma, ovaksamma kristna. Grytan med buljongen motsvaras dav alla villfarelser som smyger sig in i kristenheten.

”Den långsamma tillvänjningens strategi”

Att använda metoden med att ”koka en groda långsamt” skulle jag vilja kalla för ”den långsamma tillvänjningens strategi”, för det är just tillvänjning som är det centrala. Nu gäller inte denna strategi enbart på det profana området, den gäller även i högsta grad inom det kristna området. Och visst ligger det många gånger **strategi** bakom sådan verksamhet, oavsett om det är människor, kyrkosystem, hemliga sällskap eller ytterst sett satan som ligger bakom strategin. Det sker i vart fall inte av en slump.

Under hela kristendomens historia har villoläror av olika slag dykt upp och blivit mer och mer accepterade. Fram till 1500-talet byggde t.ex. den Katolska kyrkan upp en extremt avfallen Kyrka som Martin Luther och andra reformatorer revolterade mot. Därmed inleddes en upprensning i delar av kristenheten – dock inte från alla villfarelser. Men före reformationen hade *den långsamma tillvänjningens strategi* fått verka relativt ostört, och med den byggdes ett enormt korrupt kyrkosystem upp med otroligt villfarna läror. Detta kyrkosystem finns visserligen kvar och man har inom det systemet tillfört ännu fler villfarelser. Parallellt har det också funnits en kämpande Guds församling som varit vaken över ”den stora skökan” och hennes förförelser och villfarelser.

Hur stoppas reformationen?

Man kan fundera över hur satan tänkt när han planerat att stoppa reformationen och korrumpera de församlingar som försökt att leva ett evangeliskt och bibelförankrat kristet liv. Man kan också fundera över hur Katolska kyrkans ledare tänkt när de smitt planer för att ”återföra de vilsna fåren till lydnad under Petri stol (påven)”. Självklart har de båda förstått att ”grodan måste kokas långsamt”, och självklart har de båda många gånger arbetat i samma riktning – dock kanske inte med samma uppsåt. Satan vill ju kasta **alla** i fördärvet, även Katolska kyrkans ledare. Och Katolska kyrkans ledare tror ju självklart inte att de själva går i fördärvet; de tror att det de gör är det rätta, även om de genom hela den kristna historien – till och från – använt rent djävulska metoder och knep för att utvidga eller bevara den Katolska kyrkans makt.

Ett effektivt sätt att stoppa reformationen är då att i små portioner föra in villoläror och villfarelser i den evangeliska kristenheten. Dessa småportioner accepteras successivt och därmed korrumperas församlingarna också successivt – inifrån. Detta i linje med *den långsamma tillvänjningens strategi*. Självklart arbetar satan så här, men om Katolska kyrkan gör likadant, kan jag inte med säkerhet säga något om. Dock är det väldigt misstänkt när det i den evangeliska kristenheten allt oftare etablerar sig villfarelser som kan utgöra en utmärkt plattform för ekumenik med Katolska kyrkan, en ekumenik som dessutom ofta dikteras av just Katolska kyrkan.

För egen del ser jag tydligt att **falsk karismatik** (obibliska och falska andliga manifestationer och yttringar) och s.k. **kristen mystik** är sådana företeelser som planterats in successivt i den evangeliska kristenheten och som idag utgör en utmärkt plattform för en antikristlig ekumenik med både Katolska kyrkan och New age-rörelsen mfl.

Man kan tycka att det är underligt att Katolska kyrkan skulle acceptera säregna andliga manifestationer av t.ex. ”Toronto-typ”, men andliga manifestationer som inte är förenliga med bibliskt förankrad kristen tro förekom redan tidigt hos Katolska kyrkans olika mystiker. Teresa av Avila, som levde på 1500-talet, är t.ex. en sådan katolsk mystiker. Att hon helgonförklarats säger ju något om Katolska kyrkans acceptans och intresse för de säregna manifestationer (falsk karismatik) som Teresa av Avila sade sig ha upplevt. Hon skall ha fått underliga syner, visioner och uppenbarelser, inklusive syner av helvetet. Att Teresa tog Jesu far Josef till sitt skyddshelgon (som hon också bad till) säger kanske något om kvalitén på de syner och uppenbarelser som hon sade sig ha fått. Hennes kropp

kunde vid olika tillfällen falla i trans så att hon varken kunde röra sig eller tala. Det sägs också att hon kunde levitera (sväva fritt). Förmodligen utgjorde den djupmeditation hon sysslade med källan till mycket av det skumma hon fick uppleva. Sådana säregna manifestationer brukar vi ibland kalla för ”kundalini-fenomen”, detta eftersom religionsutövare inom både hinduism och New age kan uppleva motsvarande fenomen och de sägs då ha att göra med ”kundalini-kraften” (kundalini = ormkraften i hinduismen).

Katolsk tro, mystik och religionsutövning är en blandning av österländsk och babylonisk hedendom samt kristen tro. Barnaskap och förtröstan på Gud har bytts ut mot en uppsjö av metoder, sakrament, ritual, tingeltangel, mystik m.m. Det kristna syskonskapet har bytts ut mot en andlig och patriarkal hierarki. Enkel tro har bytts ut mot komplexa lärosystem som rymmer otaliga obibliska läror – varav en del är rent hädiska. När då den evangeliska kristenheten – pga inblandning av falsk karismatik, katolsk villfarelse och mystik – allt mer avfaller från den rena bibliska läran, ja, då går ju också reformationens förtjänster förlorade allt mer. Gud lämnar då sitt tempel allt mer (ett tempel som utgörs av alla sant troende kristna människor), vilket i sin tur öppnar upp vägen för den yttersta tidens antikristliga system och världsreligion (se t.ex. 2 Tess 2:1-12). En annan väg för avfallet i kristenheten går via New age, men det är egentligen ingen större skillnad på dessa vägar. Alla avfallets vägar bär till slut fram till Uppenbarelsebokens kapitel 13. Då är det definitivt stopp för reformation och den evangeliska kristenheten – i vart fall för dess frihet och tillväxt!

Exempel på "grytor" som kristna mjukas upp i

Om vi nu tänker oss den evangeliska kristenheten som sakta skall mjukas upp i en buljong av villfarelser och villoläror, vad ser vi då för sådana exempel i modern tid?

Trosförkunnelsen

Ett första exempel jag vill ta upp är Trosrörelsen med sin trosförkunnelse/framgångsteologi. När denna kom till Sverige i början av 80-talet – främst via Ulf Ekman – så var det många mogna och kunniga teologer som slog bakut och varnade flitigt. Flera böcker skrevs som avslöjade trosförkunnelsen som ett stort homogent paket med hädiska villoläror. Även många pastorer och teologer i Pingströrelsen reagerade kraftfullt mot Trosrörelsens falska läror – inte minst i USA. Kristna med andebedömningens gåva kände direkt av att något var galet, men kunde kanske inte genast precisera exakt vad som var fel. Bibeltrohet,

bibelkunnande, god teologi, skärpta sinnen, sunt kritiskt tänkande och reflektion var sedan verktygen som under Andens ledning kraftfullt och samstämt avslöjade trosförkunnelsen som en mycket allvarlig villolära.

Men vad hände sedan? Ja, lite av ubåtsstrategi kunde man faktiskt se. Plötsligt pratade man inte så mycket om trosförkunnelsen längre. De uppskruvade debatterna var borta. Och när jag i början av 2000-talet själv uttryckte min oro över trosförkunnelsen för en pastor här i Alingsås, så viftade han bara undan det och sa något i stil med att ”äsch, det där är ju borta nu”. Under tiden verkade *den långsamma tillvänjningens strategi* på kristenheten, och man blev mer och mer van vid både Livets Ord, Ulf Ekman och Trosrörelsens läror och osunda andlighet. Inget särskilt förändrades i Trosrörelsens teologi, utan kristenheten indoktrinerades sakta och ***vande sig*** istället vid villfarelserna. Plötsligt var man bröder. Plötsligt såg man Trosrörelsens kunskaper som en resurs. Plötsligt önskade man samarbete med Trosrörelsen. Och plötsligt såg man på varandra som medkämpar i den ”världsvida väckelse” som många profeterade om.

Här befinner sig många idag, som ganska kokta grodor, mörade i trosförkunnelsens buljong av villfarelser och villoläror. Nu marscherar villolärare och evangeliska kristna hand i hand i Jesusmanifestationer och tror att Sveriges befolkning är imponerade och att satan är skraj. Men så fungerar varken enheten från Gud eller väckelse som har Guds Ande som upphovsman. Det har med andra ord har spårat ur ganska ordentligt vid det här laget!

Men här frågar sig var det här skall sluta!

Toronto-andligheten

”Toronto-väckelsen” som blev till en världsvid andlig rörelse kan man skriva hur mycket som helst om, för det här var när galenskaperna i kristenheten verkligen började koka över på bred front (men det skulle bli värre). Här handlade det om manifestationer där folk blev "andligt berusade" och därför gapskrattade, låg på golven och sprattlade och skakade, kröp omkring som olika djur och lät som olika djur, osv, osv. Rena dårhuset med andra ord. Se bara på den här videon hur det

kunde ta sig ut när det startade: https://www.youtube.com/watch?v=_wZCifteHtc.

Personligen tror jag att Toronto-andlighetens strategiska uppgift var att svepa med sig alla de karismatisika kristna som inte hade fallit för trosförkunnelsen. Genom Toronto-andligheten blev de ändå invigda till trosförkunnelsen, utan att alls vara medvetna om det. Vad många inte visste, var att Toronto-väckelsen hade utgått från Trosrörelsens två stora män: Kenneth Hagin och Kenneth Copeland med god hjälp av Rodney Howard Browne. Den historian har jag skrivit om här.

När skeendet i Toronto började i mitten på 90-talet, var det återigen många vakna kristna som reagerade och förstod att det här var en ”väckelse” som inte hade något som helst att göra med bibelförankrad kristen tro. Men när reaktionerna blev stora gick Toronto-väckelsen under ytan lite, för att överlåta ”mörandet” till *den långsamma tillvänjningens strategi*. Toronto-vindarna spreds sedan lite här och lite där. T.ex. dök det upp inslag av Toronto-tänkande och Toronto-manifestationer i undervisningsmaterialet för Alpha-kurserna, och självklart är då Alpha en del i *den långsamma tillvänjningens strategi* vare sig man planerade det eller inte (jag har tidigare skrivit om Alpha här). Kristenheten har alltså med tiden blivit mer och mer van vid villfarelserna från Toronto. Här skall jag tillägga att Toronto-manifestationer inte var något helt nytt i kristenheten i och med Toronto-väckelsen. Det har poppat upp tidigare också, men då i mindre sammanhang och smalare format.

Ett litet första test av kristenhetens acceptans för Toronto-andligheten skedde då det bröt ut en slags Toronto-väckelse i en pingstförsamling i Pensacola/Brownsville (USA) något år efter första utbrottet i Toronto. Men det stora testet kom på försommaren 2008 i och med skeendet i Lakeland med Todd Bentley i spetsen (också i USA). Här blev manifestationerna om möjligt ännu mer absurda. Men det som var slående då, var vilket brett intresse hela kristenheten nu visade för denna typ ”väckelse” i Lakeland. Här kablades vartenda möte ut via både satellit-TV och Internet. Folk reste från när och fjärran för att ”hämta hem” lite av den ”smörjelse” som Todd Bentley serverade. Många både kända och okända svenska kristna åkte över för att få del av det som skedde i Lakeland; flera av våra svenska kringresande kristna musiker och förkunnare hämtade sin "smörjelse" i Lakeland. Att Lakeland och Todd Bentley verkligen var kopplat till Toronto och John Arnott (huvudperson i Toronto-väckelsen) ser och hör du i denna video.

Det kritiska tänkandet var som bortblåst hos flertalet kristna i och med skeendet i Lakeland, bibelkunnandet syntes inte till, det bibliska prövandet utfördes inte, osv. Grodorna trivdes nu så bra i grytan att allt som hade namnet Jesus över sig svaldes med hull och hår, oavsett om det var satan själv som serverade det eller inte – för hur kunde man veta att det inte var satan som låg bakom då man inte prövade och jämförde med Bibeln?!

Jag kallar idag hela denna rörelse för rätt och slätt ”Toronto-andligheten” eller ”Latter rain-familjen”. Denna rörelse har blivit ett test för kristenheten hur långt bort man hamnat från bibliskt förankrad kristen tro. Och testet avslöjar att det gått väldigt, väldigt långt med ”grodkoket”. *Den långsamma tillvänjningens strategi* har fungerat perfekt, och nu accepteras det som för den evangeliska kristenheten tidigare var uppenbart obibliskt, bedrövligt och oacceptabelt. Via Toronto-andligheten har man svalt Kenneth Hagins trosförkunnelse, vilken är en riktig katalysator när det gäller avfall. Ett tydligt exempel på denna tillvänjning såg jag i den kristna tidningen Hemmets vän torsdagen den 9 augusti 2012. Där fanns en artikel som i princip försvarade och gynnade Toronto-andlighetens fortsatta framfart. Artikel saknade fullständigt en kritisk analys. John Arnott fick oemotsagd lägga fram sitt oerhört underliga bibelstöd för de säregna manifestationer som förekommer där Toronto-vindarna sveper fram. (Jag har skrivit om Arnotts haltande bibelstöd i en annan artikel.) Hur som helst skulle aldrig en sådan artikel publicerats i Hemmets vän för 15-20 år sedan, och man ser i detta exempel att *den långsamma tillvänjningens strategi* har gjort sitt verk även på redaktörerna på Hemmets vän

New Wine

De som inte kunde svälja betet från trosförkunnelsen fick alltså ändå trosförkunnelsen på köpet via Toronto-andligheten. Men om man inte kunde svälja betet från Toronto-andligheten då? Jo, då har det uppstått andra rörelser där man får Toronto-andligheten på köpet och därmed också trosförkunnelsen från Kenneth Hagin – som i slutändan leder till ett ordentligt avfall från sann,

evangelisk tro. Ett exempel på en sådan ny rörelse är "förnyelserörelsen" New Wine som började lite lågmält, men som idag ogenerat bjuder in förkunnare med stark hemhörighet i både Toronto-andligheten och Trosrörelsen, som t.ex. Heidi Baker, Bill Johnson, Randy Clark, och Marc Dupont. Att Daniel Norburg nu blivit ny missionsdirektor i samfundet Evangeliska Frikyrkan (EFK) är ytterligare en pusselbit i förståelsen för vart Sveriges kristenhet är på väg. Daniel Norburg var tidigare ordförande i den svenska avdelningen av New Wine!

Man bör fråga sig var det här skall sluta!

Katolicismen

För bara ett par decennier sedan var katolsk lära och religionsutövning ett rött skynke för så gott som alla evangeliska kyrkor i Sverige. Även Trosrörelsen tog vid den tiden avstånd från katolicismen. Det fanns en god kunskap om alla de villfarelser som Katolska kyrkan har byggt in i sitt religiösa system, kunskaper som var ett arv från reformationens upplysningsdagar och svensk väckelsekristendom.

Men nu har den evangeliska kristenheten även vant sig vid katolicismen tack vare *den långsamma tillvänjningens strategi.* Det har kommit så sakteliga genom att man stegvis accepterat sådant som ikoner, reliker, tidegärdsböner, radband (Frälsarkransen), högtravande nattvardsstunder, ritual, sakramentalism, andliga hierarkier, osv, osv. Idag är stora delar av den evangeliska kristenheten (inte minst ledarskapet) så bekväma i detta, att man tycks vara blind för alla de grova villoläror och villfarelser som katolicism innebär. Gärna går man arm i arm med Katolska kyrkan på olika konferenser och manifestationer. Pastorer åker på retreat. Maria får en allt mer framskjuten roll i predikningar. Nattvardens innebörd förändras, osv, osv... En förkunnare som är helt färdigkokt när det gäller att anamma katolicismen är ju Ulf Ekman, och jag ser att han länge varit och fortfarande är en av dem som eldar på under grytan!

Man bör fråga sig var det här skall sluta!

New age

Jag måste även ta upp denna ”gryta” även om detta inte är en gren i kristenheten – ännu. Men faktum är ju att kristenheten under senare år påverkats mycket av sådant som härrör från det andliga smörgåsbord som New age-rörelsen dukat upp.

Tittar man runt vad t.ex. Svenska kyrkan i Stockholmsområdet erbjuder i sina gudstjänster, så ser man att New age där fått ett enormt stort genomslag. Där hittar man sådant som meditation, yoga, mindfulness, oneness blessing, diksha, healing, osv. I Stockholms kyrkor kan man få höra kända New age-företrädare tala, som t.ex. Thomas Di Leva och Kay Pollak. Man kan grunna över hur i hela världen sådant som var tabu för 20 år sedan, nu anses så fint och rätt. Självklart handlar det även här om *den långsamma tillvänjningens strategi.* Vi kan idag se hur detta även rör sig in mot frikyrkorna, ibland via ”kristifierade” österländska tekniker som t.ex. ”Tikva”, en form av yoga med lite kristen inramning (jag har skrivit mer om Tikva här). Var så säker, New age i den ena eller andra formen kommer att bli vanligare och vanligare även i vårt lands frikyrkor!

Man bör fråga sig var det här skall sluta!

Det ytterst allvarliga nuläget

Jag har ovan beskrivit lite av var vi hamnat efter att under flera år ha indoktrinerats av olika villoläror och villfarelser. Sammanfattningsvis kan man säga att kristenheten nu är våldsamt förledd och influerad av FALSK kristendom. Obibliska läror från Trosrörelsen har smugit sig in i väldigt många församlingar i vårt land. Andliga manifestationer av österländsk kundalini-typ ses av många kristna som den högsta nivån av kristen karismatik – trots avsaknad av bibelstöd. Katolsk och österländsk mystik ses av många som den djupaste och finaste nivån av kristen religionsutövning, trots avsaknad av bibelstöd och trots att detta också har sitt ursprung i österländsk religion. Nyandliga metoder har blivit en del av det normala utbudet i många av församlingarna inom Svenska Kyrkan, men även i en del frikyrkor. Teologiska idéer från amerikanska förkunnare som Rick Warren, Brian McLaren, Rob Bell, Joel Osteen mfl drar iväg med kristenheten i samma avfallsriktning. Och var så säker, allt detta kokar ihop till en syntes där den slutliga soppan blir det du kan läsa om i inledningen av Uppenbarelsebokens kapitel 13.

När de vuxna församlingsmedlemmarna, ledarskapet och pastorerna inte längre varnar för det falska och obibliska, och inte heller förkunnar ett komplett, sant och sunt evangelium, då är motståndskraften mot villfarelser närapå obefintlig

hos de yngre medlemmarna. Ungdomarna i våra församlingar är en enormt stor riskgrupp när det gäller att okritiskt svälja Toronto-andligheten, trosförkunnelse, mystik, katolsk religionsutövning och mycket annat. Jag är alltså rädd för att det nu kommer en hel generation som blivit förledd av sina ledare och som nu ställer sig upp med full kraft och försvarar allt det falska som de fått ta emot som kristna sanningar – trots att det är lögner från avgrunden! Man ser redan detta i en del webbplatser som drivs av yngre kristna. Jag vill inte anklaga dessa unga, utan jag vill istället peka på att ansvaret för deras vilsenhet ligger hos det äldre ledarskapet i kristenheten.

Hur lågt har då kristenheten fallit? Hur illa är det med acceptansen för allt värre villfarelser? Hur långt har denna osunda indoktrinering fått gå?

Ett nytt normaltillstånd!

Helt klart har det infunnit sig ett helt nytt normaltillstånd i kristenheten. Borta är tiden då den bibelförankrade evangeliska tron kännetecknade de fria församlingarna. Då var fokus på människors omvändelse, frälsning, helgelse, lärjungaskap, missionsbefallningen och på Jesus återkomst. Det var en förkunnelse som Gud då och då bekräftade genom att låta bibelförankrade tecken och under ske. Idag ligger istället fokus på JAGETs välbefinnande, på framgång, på upplevelser, på manifestationer av österländsk kundalini-typ, allt mixat med diverse villoläror – eller brist på sunda läror! Den som idag ställer sig upp för evangelisk bibelförankrad tro blir hånad och kallad dogmatisk, fundamentalist, kärlekslös och dömande. De som ofta hyllas är de som sprattlar på golvet, skryter med framgångar eller är "toleranta" mot allt och alla – förutom mot dem som man pekat ut som intoleranta.

Och helt klart har kristenheten nu fallit ännu lägre än vad man gjorde i och med skeendet i Lakeland år 2008. Ta bara en titt på t.ex. **John Crowder** som idag blivit en populär förkunnare världen över. Han menar att man skall bli "hög" på den Helige Ande, liksom "röka på" på att få dessa kickar. Den del av den "nya" kristenheten som inte gillar Crowder kanske hellre följer Rick Warren eller Brian McLaren i fotspåren mot en ny världsordning. Eller så följer man mystikerna på den "inre resan".

Ta även en titt på förkunnaren Sign Fireman i Nigeria i ett långt avslöjande reportage om honom: https://vimeo.com/31656466. Detta är hur den karismatiska rörelsen utvecklats (stort!) i Nigeria. Begrunda sedan att John Arnott (som var med och startade Toronto-väckelsen) var och hälsade på en liknande förkunnare (möjligen värre) i Nigeria för en tid sedan, vid namn T. B. Joshua, för

att ”fylla på” sitt eget skafferi. Därefter besökte Arnott församlingen Arken i Stockholm. Du kan se John Arnott på besök hos T. B. Joshua även i denna kortare video i 8 delar: https://www.youtube.com/watch?v=DfMwaOevrpc. Samme John Arnott var en av kändisförkunnarna på Livets Ords Europakonferens 2013, och hade då med sig denna otäcka "smörjelse" i bagaget.

Som man kan lära av ovanstående exempel har temperaturen i grytan gått upp ordentligt. Sitter man kvar i grytan blir man bara mer och mer dimmig av de heta ångorna, precis i linje med 2 Tess 2:11. *Den långsamma tillvänjningens strategi* har redan fått verka ordentligt, och nu är kristenheten i Sverige redo för betydligt värre saker än de som majoriteten först förkastade på 80- och 90-talet.

Man bör fråga sig var det här skall sluta!

Var slutar det här?

Svaret på frågan är egentligen enkel, för det yttersta målet med *den långsamma tillvänjningens strategi* är att få **ALLA**folk och länder – oavsett tro, religion, politisk övertygelse, språk eller kultur – att frivilligt falla ner inför den Antikrist som Uppenbarelsebokens kapitel 13 berättar om. Där har vi alltså svaret!

Eftersom sanna kristna har Bibeln som fundament för sin tro, finns det ju en mängd troende med kunskap om vad som står i Uppenbarelsebokens kapitel 13, och förhoppningsvis då en viss vaksamhet mot detta. Hur skall då satan få med dessa kristna i sitt triumftåg? Jo, genom att plantera in villfarelse efter villfarelse med hjälp av *den långsamma tillvänjningens strategi,* vilket leder till en korrumperad kristenhet, vilket leder till ett stort avfall, vilket leder till att kristenheten förlorar Guds ledning och beskydd, vilket leder till att man tar emot den yttersta tidens Antikrist med öppna armar – han som kommer att vara en förtjusande person för de förblindade! Väl där är man helt kokt; då är man helt förlorad! Observera nu att detta inte gäller för den som enligt Jesu ord **vakar** och ber om att få ta emot den **kärlek till Sanningen** som kan rädda från villfarelser, förblindelse och avfall (se 2 Tess 2:9-12).

Bibelord till vägledning

Vad kan vi då finna för bibelord som talar varnande och vägledande till oss om detta? Jo, jag vill först lyfta fram detta Jesu ord:

> Matt 5:29: ”Om ditt högra öga förleder dig till synd, så riv ut det och kasta det ifrån dig! Det är bättre för dig att en av dina lemmar går förlorad än att hela din kropp kastas i Gehenna.”

Här ser vi att Jesus menar att vi skall handla snabbt och kraftfullt då vi ser att något osunt är på gång att dra iväg med oss. Jesus säger detta i ett sammanhang där han talar om äktenskapsbrott, men självklart gäller detta råd för alla begär som vill dra iväg med oss in i ett osunt leverne – även villoläror! Låter man begären få fortsätta att locka och dra, så är man som en groda som kokas långsamt: man tillvänjs sakta, och rätt som det är tycker man inte längre att det som är fel enligt Guds Ord är så farligt längre, men då är man också fast i synden eller villfarelsen. Vad ”riva ut ögat och kasta det ifrån dig” handlar om i praktiken för just dig, kan t.ex. vara att lämna ett osunt sammanhang, byta arbete, lämna osunda vänner, lämna en osund församling, slänga en massa böcker, osv. Alltså att vidta en drastisk åtgärd för att inte snärjas av förförelser och begär. Att riva ut ett öga gör ont, så var beredd på smärta om du vill gå Guds smala väg, den väg som leder till Livet!

Nästa bibelord från aposteln Paulus bekräftar dessa tankegångar:

> Rom 16:17: ”Jag uppmanar er, bröder, att ge akt på dem som vållar splittring **och kan bli er till fall**, i strid mot den lära som ni har fått undervisning i. **Vänd er bort från dem**.”

I Bibel 2000 står det ”*se upp med dem som vållar splittring och* ***lockar till avfall*** *från den lära som ni har undervisats i* ” vilket lite bättre visar vad det handlar om. I detta bibelord är det alltså tydligt hur Paulus vill att vi skall agera när någon kommer med en främmande lära. Vi skall inte vara kvar och plocka ”det som är gott”. Här finns varken utrymme för russinplockning, dialog eller ekumenik.

Båda dessa bibelord jag nu lyft fram talar samma språk: gör något drastiskt om det finns risk för att du blir snärjd. Gå din väg om du känner att det börjar bli varmt i grytan, och gå innan du är avdomnad!

Om du nu känner att du blivit påverkad av *den långsamma tillvänjningens strategi* men fortfarande kan tänka klart och självständigt, så är alltså vägen ur detta att bryta tvärt med det osunda som riskerar att snärja dig – precis i enlighet med Jesu ord. Hoppa ur grytan innan det är för sent, men gör det under bön och bekännelse. Var inte rädd för att bli ensam en tid, men var ändå försiktig med att isolera dig. Be Gud om sunda kristna vänner, för den sunda kristna gemenskapen

är viktig – och härlig! Må Herren Gud vägleda och beskydda dig!

Läs vidare

- Trosrörelsen, Toronto, New Wine mfl - alla hör de ihop!
- Tio villoläror inom Trosrörelsens teologi
- Om Katolska kyrkan och katolicism
- När kommer ekumeniken med New age?

/Lennart